

rep.nr

2010/594

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ZESENTWINTIG FEBRUARI
TWEEDUIZEND EN TIEN.

3e KAMER

bediendecontract

op tegenspraak

definitief

in de zaak :

VIDI-SQUARE AV SOLUTIONS & VIDEO RENTAL,
naamloze vennootschap, met maatschappelijke zetel te
2243 Zandhoven-Pulle, Keulsebaan 47,
ondernemingsnummer 0460.452.268,

appellante op hoofdberoep, geïntimeerde op incidenteel
beroep, vertegenwoordigd door meester J. Robbroeckx,
advocaat te Wilrijk,

tegen :

M Bart, wonende te

geïntimeerde op hoofdberoep, appellant op incidenteel
beroep, vertegenwoordigd door meester B. Goetghebuer,
advocaat te Gent.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak, door de drieëntwintigste kamer van de arbeidsrechtbank te Brussel op 10 februari 2009;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit hof op 7 april 2009;
- de conclusies,
- de voorgelegde stukken;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 22 januari 2010, waarna de debatten werden gesloten en de zaak voor uitspraak werd gesteld op heden.

* *
*

FEITEN

De heer M. trad op 1 juli 1999 in dienst van de NV Heuvelman, thans NV Vidi Square AV Solutions & Video Rental, hierna genoemd de NV, als bediende, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van 14 juni 1999.

Hij oefende de functie uit van productie manager.

Met brief van 21 december 2006 beëindigde de heer M. de arbeidsovereenkomst in volgende bewoordingen:

"De opzeggingstermijn gaat in op 1 januari 2007.

Gezien de sfeer die heerst tussen de beheerder van Vidi-Square en mijzelf [...] stel ik voor om geen opzeggingstermijn te doen en de samenwerking per 1 januari 2007 te beëindigen. Graag ging ik hierover met u in overleg."

Met aangetekende brief van 26 december 2006 stelde de NV vast dat de opzeggingsbrief van de heer M. niet beantwoordde aan de wettelijke vereisten en gold als onregelmatig gegeven ontslag. De NV vorderde betaling door de heer M. van een

opzeggingsvergoeding van 4,5 maanden loon voor een bedrag van 14.832,00 EUR, uiterlijk tegen 10 januari 2007.

Met aangetekende brief, gewone brief en telefax van 28 december 2006 betwistte de heer M de nietigheid van de door hem gegeven opzegging, en stelde hij vast dat de NV de arbeidsovereenkomst eenzijdig had beëindigd.

Het staat niet ter discussie dat de NV het vakantiegeld einde dienst ten bedrage van 5.938,18 EUR niet heeft betaald.

RECHTSPLEGING

1.

Met inleidende dagvaarding van 20 december 2007 vorderde de NV voor de Arbeidsrechtbank van Brussel betaling door de heer M van een saldo opzeggingsvergoeding van 12.181,62 EUR, te vermeerderen met de verwijlntrest vanaf 26 december 2006, en met de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Zij vorderde tevens de voorlopige uitvoerbaarheid van het vonnis zonder enige reserve.

In haar syntheseconclusie, neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 31 oktober 2008, vordert de NV betaling van een saldo opzeggingsvergoeding van 14.077,33 EUR, te vermeerderen met de verwijlntrest vanaf 26 december 2006 en de gerechtelijke intrest vanaf 20 december 2007 op een bedrag van 12.181,62 EUR, en met de gerechtelijke intrest vanaf 31 oktober 2008 op een bedrag van 14.077,33 EUR.

2.

Met conclusie neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 28 mei 2008 stelde de heer M een tegeneis en vorderde hij betaling van een schadevergoeding van 5.938,28 EUR, te vermeerderen met vergoedende intrest vanaf 27 december 2006, minstens de verwijlntrest vanaf 28 februari 2007.

3.

Met vonnis van 10 februari 2009 verklaarde de Arbeidsrechtbank van Brussel de hoofdvordering ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond en veroordeelde zij de heer M tot betaling aan de NV van een opzeggingsvergoeding van 1 EUR bruto, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de eisbaarheid en met de gerechtelijke intrest vanaf de dagvaarding.

Zij verklaarde de tegenvordering ontvankelijk en gegrond en veroordeelde de NV tot betaling aan de heer M van 5.938,18 EUR vakantiegeld einde dienst, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de eisbaarheid en de gerechtelijke intrest vanaf 28 mei 2008.

De kosten van het geding werden ten laste gelegd van de NV.

4.

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

5.

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffe van het Arbeidshof te Brussel op 7 april 2009, stelde de NV beroep in tegen dit vonnis.

Zij vorderde het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, de oorspronkelijke hoofdvordering gegrond te verklaren en de heer M na compensatie te veroordelen tot betaling van 14.077,33 EUR, te vermeerderen met de verwijlrent van 26 december 2006.

Tevens vorderde zij de tegenvordering ontvankelijk (lees onontvankelijk) te verklaren wegens verjaring, minstens ongegrond.

5.

Met conclusie, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 24 juli 2009, stelt de heer M incidenteel beroep in tegen het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Brussel van 10 februari 2009 en in hoofdvordering te bepalen dat de gegeven opzeg qua vorm rechtsgeldig was en er zelfs geen symbolische Euro diende toegekend te worden.

Tevens vordert hij dat de rechtsplegingsvergoeding in het vonnis bepaald had moeten worden op 1.100 EUR.

ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

BEOORDELING

De oorspronkelijke hoofdvordering

Nietigheid van de opzegging

Artikel 37 § 1 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de kennisgeving van de opzegging het begin en de duur van de opzeggingstermijn dient te vermelden.

In voorliggende betwisting bevat de opzeggingsbrief van de heer M_i wel de aanduiding van het begin van de opzeggingstermijn, doch bestaat discussie over de vraag of ook de duur van de opzeggingstermijn wordt vermeld.

In zijn brief van 21 december 2006 stelt de heer M_i voor geen opzeggingstermijn te doen, en vraagt hij de NV hierover in gesprek te treden.

Ten onrechte stelt de heer M_i dat zijn brief aldus moet worden begrepen, dat hij een opzeggingstermijn van nul dagen zou presteren; zodat van een nietigheid van de kennisgeving van de opzegging wegens niet vermelding van de duur van de opzeggingstermijn geen sprake kan zijn.

Louter semantisch moet worden vastgesteld dat de heer M_i aan zijn brief van 21 december 2006 een inhoud geeft die deze niet heeft: voorstellen geen opzeggingstermijn te presteren is niet hetzelfde als de duur van de opzeggingstermijn te bepalen op nul dagen.

Belangrijker is evenwel dat de heer M_i in zijn brief van 21 december 2006 geen opzeggingstermijn vermeldt, doch enkel voorstelt geen opzeggingstermijn te presteren en aan de NV vraagt hieromtrent overleg te plegen.

Dit impliceert dat de opzeggingsbrief geen duidelijke bepaling van de duur van de opzeggingstermijn bevat: het formuleren van een voorstel om geen opzeggingstermijn, zij het zelfs een opzeggingstermijn van nul dagen na te leven, betekent dat de voorgestelde opzeggingstermijn slechts bepaald wordt wanneer het voorstel wordt aanvaard.

Wanneer de werknemer aan de werkgever zijn beslissing kenbaar maakt een einde te maken aan de arbeidsovereenkomst door opzegging, en tegelijkertijd de werkgever uitnodigt een overeenkomst te sluiten over de duur van de opzeggingstermijn, is de kennisgeving van de opzegging nietig bij ontstentenis van vermelding van de duur van de opzeggingstermijn.

(vgl. Arbrb. Brussel 19 december 1980, J.T.T. 1981, 242, noot)

Eveneens ten onrechte zou de heer M_i stellen dat hij in zijn latere brief van 28 december 2006 de na te leven opzeggingstermijn bepaalde op 4,5 maanden.

Op de eerste plaats moet hierbij worden vastgesteld dat de heer M_i, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn brief van 28 december 2006, in de opzeggingsbrief van 21 december 2006 geen

melding heeft gemaakt van het feit dat de opzeggingstermijn 'maximum ten einde zou komen op 15 mei 2007 (4,5 maanden opzeggingstermijn)'.

Op de tweede plaats zou de heer M ten onrechte argumenteren dat duur van de opzeggingstermijn weliswaar niet in de brief van 21 december 2006 werd vastgelegd, doch wel in de brief van 28 december 2006.

Inderdaad kan de opzegging niet worden betekend in verschillende opeenvolgende geschriften, die elk slechts een gedeelte van de verplichte vermeldingen bevatten.

(vgl. Arbh. Luik 5 december 1991, J.T.T. 1993, 77)

Vermits de kennisgeving van de opzegging van de heer M geen melding maakt van de duur van de opzeggingstermijn, is deze opzegging met toepassing van artikel 37 § 1 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet nietig.

Deze nietigheid van de opzegging wegens het ontbreken van de verplichte vermelding van de duur van de opzeggingstermijn maakt op zich zelf het ontslag niet ongedaan.

(vgl. Cass. 23 maart 1981, J.T.T. 1981, 240, Noot M. Taquet en C. Wantiez; Cass. 11 april 2005, Cass. 25 april 2005 en Cass. 30 mei 2005, NjW 2005, 1026, noot G. De Maeseneire en T. Beckers)

Door de nietige opzegging heeft de heer M de arbeidsovereenkomst onregelmatig beëindigd, en heeft de NV bijgevolg, zoals terecht door de eerste rechter geoordeeld, met toepassing van artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet recht op betaling van een opzeggingsvergoeding.

Opzeggingsvergoeding

Bij ontstentenis van akkoord tussen partijen dient de opzeggingsvergoeding met toepassing van artikel 82 § 3 en artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaald te worden door de rechter.

Bij de bepaling van de opzeggingstermijn die een hogere bediende moet naleven, houdt de rechter rekening, binnen de grenzen van de door de wet gestelde maximumtermijnen, met de belangen van beide partijen, dit is wat de werkgever betreft, met inachtneming van de voor hem op het ogenblik van het ontslag bestaande mogelijkheid om een werknemer met dezelfde kwalificatie te vinden.

(vgl. Cass. 19 juni 1989, J.T.T. 1989, 384, noot V. Vannes)

Wanneer de opzegging uitgaat van de bediende is de na te leven opzeggingstermijn de termijn die de werkgever nodig heeft om de bediende met dezelfde kennis en kwaliteiten voor de opgezegde functie aan te werven en te werk te stellen.

(vgl. Arbh. Antwerpen 18 oktober 1995, Soc. Kron. 1996, 347)

Naar het oordeel van het hof dient de opzeggingstermijn in voorliggende betwisting met inachtneming van deze criteria te worden bepaald op een halve maand.

Hierin niet tegengesproken door de heer M begroot de NV het jaarloon op 41.811,13 EUR, zodat de verschuldigde opzeggingsvergoeding $41.811,13 \text{ EUR} \times 0,5/12 = 1.742,13 \text{ EUR}$ bedraagt.

De oorspronkelijke tegenvordering

Het staat niet ter discussie dat de NV bij het einde van de dienstbetrekking nagelaten heeft een bedrag van 5.938,18 EUR als vakantiegeld einde dienst te betalen.

De NV concludeert tot de ongegrondheid van de tegenvordering op grond van het argument dat de vordering verjaard zou zijn.

De heer M steunt zijn vordering tot betaling van vakantiegeld op het bestaan van een misdrijf.

In burgerlijke zaken moet de partij die een op een misdrijf gegronde vordering heeft ingesteld, de aanwezigheid van de bestanddelen van het misdrijf bewijzen.

(vgl. Cass. 16 februari 1990, Arr. Cass. 1989-90, 782)

Wanneer de burgerlijke rechter een uitspraak moet doen over een op een misdrijf gesteunde vordering en nagaat of de vordering eventueel verjaard is, moet hij vaststellen dat de feiten die aan de vordering ten grondslag liggen onder toepassing van de strafwet vallen. Hij is gehouden de constitutieve elementen van dit misdrijf die een invloed hebben op de beoordeling van de verjaring na te gaan.

(vgl. Cass. 25 oktober 2004, onuitg., Nr. S.99.0190.F, www.cass.be)

Bij de beoordeling van een vordering *ex delicto* dient het hof bijgevolg na te gaan of het materieel en het moreel element van het misdrijf waarop de heer M zich steunt, aanwezig zijn.

a) materieel element van het misdrijf

Artikel 54, 2° Jaarlijkse Vakantiewet Werknemers stelt strafbaar de

werkgever, zijn aangestelden of lasthebbers die niet of niet binnen de voorgeschreven termijn of volgens de reglementaire modaliteiten het verschuldigde vakantiegeld hebben betaald.

Van het materieel element van het misdrijf levert de heer M afdoende bewijs.

b) het moreel element

Wanneer in de wettelijke omschrijving van een misdrijf geen sprake is van opzet of onachtzaamheid, is het misdrijf niet louter strafbaar doordat het materiële feit is gepleegd.

(vgl. Cass. 12 mei 1987, R.W. 1986-87, 538, concl. Adv.-Gen. J. du Jardin; Cass. 13 december 1994, Arr. Cass. 1994, 1104)

Voor verschillende misdrijven uit het sociaal strafrecht is geen opzet vereist: voor het bewezen verklaren van deze overtredingen is wel een moreel bestanddeel vereist, maar niet dat de dader opzettelijk heeft gehandeld.

(vgl. Cass. 31 januari 1989, Arr. Cass. 1988-89, 648; Cass. 16 februari 1993, Arr. Cass. 1993, 193; zie eveneens J. Messinne, Noot onder Cass. 12 mei 1987, J.T. 1988, 440)

In het sociaal strafrecht wordt het schuldconcept op een bijzondere manier geconcretiseerd, m.n. door de figuur van de normaal vooruitziende werkgever, die geacht wordt de regels van het sociaal recht te kennen en na te leven.

(vgl. A. Vandenbergen, Het moreel element in sociaalrechtelijke misdrijven, Noot onder Arbh. Antwerpen, 10 december 1992, J.T.T. 1994, 412)

Schuld door onachtzaamheid bestaat in een schending van de algemeen geldende zorgvuldigheidsplicht, die voorschrijft dat men zich in het rechtsverkeer derwijze bedachtzaam en omzichtig dient te gedragen, dat handelingen en onthoudingen geen gevolgen kunnen veroorzaken die strafrechtelijk beschermde rechtsgoederen of rechtsbelangen aantasten.

(vgl. L. Dupont en R. Verstraeten, Handboek Belgisch Strafrecht, Leuven 1989, Acco, 259)

Bij het beoordelen van het moreel bestanddeel van het misdrijf dient bijgevolg telkens te worden nagegaan of de dader van het misdrijf de strafbare gedraging had kunnen voorkomen, wat neerkomt op een louter aquiliaans schuldconcept.

(vgl. V. Dooms, De verhouding tussen de vordering ex contractu en ex delicto in het kader van de arbeidsovereenkomst, Bibliotheek Sociaal Recht, Larcier, Brussel 2003, nr. 208)

De ingewikkeldheid van de sociale wetgeving is geen rechtvaardiging voor de niet naleving van de reglementering ter bescherming van de werknemer en kan evenmin enige vorm van onoverwinnelijke rechtsdwaling opleveren.

(vgl. Antwerpen 9 oktober 1997, Soc. Kron. 1998, 145, noot P. Van den Bon)

De overtreder zal moeten aantonen dat zijn onwetendheid te wijten is aan een onoverkomelijke gebeurtenis waarop hij geen vat had en dat hij alles in het werk heeft gesteld om het foutief handelen te voorzien en dus te verhinderen.

(vgl. P. Van den Bon, De onoverkomelijke rechtsdwaling, Opmerking onder Antwerpen 9 oktober 1997, Soc. Kron. 1998, 145-147)

De schuld van de dader valt volledig weg wanneer de dader van het misdrijf zich kan beroepen op een rechtvaardigingsgrond. De wettelijke grondslag van de rechtvaardigingsgronden vindt men terug in de artikel 70 en 71 Sw., die onverkort van toepassing zijn in het sociaal strafrecht.

(J. Gielen, Beschouwingen bij enkele arresten van het Hof van Beroep te Antwerpen in verband met de rechtvaardigingsgronden in het sociaal strafrecht, R.W. 1998-99, 839)

De feitenrechter beoordeelt de volstreckte onmogelijkheid tot handelen van de persoon die de handeling moet stellen met inachtneming van de omstandigheden waaruit volgt dat degene die zich op een rechtvaardigingsgrond beroept, heeft gehandeld zoals ieder bedachtzaam en voorzichtig mens zou hebben gedaan, die in dezelfde toestand verkeert.

(vgl. Cass. 8 januari 1996, J.T.T. 1996, 250, noot)

In casu is het hof van oordeel dat de NV niet heeft gehandeld zoals iedere bedachtzaam en voorzichtig werkgever zou hebben gehandeld, zodat ook het moreel element van het misdrijf wordt bewezen.

Artikel 26 Voorafgaande Titel Sv. bepaalt dat de burgerlijke vordering volgend uit een misdrijf verjaart door verloop van 5 jaar te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf is gepleegd, zonder evenwel te verjaren voor de strafvordering.

Deze bepaling is eveneens van toepassing in het sociaal recht.
(vgl. Cass. 27 oktober 1986, J.T.T. 1987, 300)

De verjaring van de burgerlijke vordering ex delicto begint te lopen op hetzelfde tijdstip als de strafvordering, d.i. op het ogenblik waarop het

misdrijf werd gepleegd.

(vgl. Arbh. Bergen 22 mei 1975, T.S.R. 1975, 490, advies Adv. Gen. J. Mallié)

In voorliggende betwisting betekent dit dat de verjaringstermijn van 5 jaar een aanvang heeft genomen op het ogenblik van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst op 26 december 2006, zodat de tegenvordering gesteld met conclusie neergelegd ter griffie van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 28 mei 2008 niet verjaard is.

Gelet op wat voorafgaat is de oorspronkelijke tegenvordering van de heer M tot betaling van vakantiegeld bij het einde van de dienstbetrekking niet verjaard.

De compensatie

Terecht oordeelde de eerste rechter dat het NV niet toegelaten was de wettelijke schuldvergelijking door te voeren tussen de bedragen die de NV van de heer M meende te kunnen vorderen en de bedragen die zij aan de heer M verschuldigd is.

De toepassingsvoorwaarden van wettelijke compensatie zijn de volgende:

- de twee vorderingen moeten over en weer bestaan tussen dezelfde personen die zich in eigen naam verbonden hebben
- beide vorderingen moeten een geldsom of een hoeveelheid vervangbare goederen van dezelfde soort tot voorwerp hebben
- de twee schulden moeten effen zijn, dit wil zeggen vaststaan en niet het voorwerp zijn van een ernstige betwisting. Het bedrag ervan moet bepaald zijn of althans door een eenvoudige berekening kunnen worden vastgesteld
- de schulden moeten opeisbaar zijn.

(vgl. W. van Gerven, Verbintenissenrecht, tweede herwerkte uitgave, Acco, Leuven / Voorbrug 2006, 632-633)

In voorliggende betwisting is aan de derde voorwaarde manifest niet voldaan, vermits het bedrag van de schuld van de heer M niet vast stond op het ogenblik dat de NV meende de wettelijke schuldvergelijking te kunnen toepassen.

Dit belet niet dat het hof de gerechtelijke schuldvergelijking kan toepassen, met dien verstande dat de gerechtelijke schuldvergelijking slechts vanaf het arrest kan gelden.

(vgl. W. van Gerven, o.c. 637)

De gerechtskosten

1.

Met toepassing van artikel 2 tweede lid van het KB. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, wordt voor de toepassing van dit artikel het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W..

Artikel 557 Ger.W. refereert in dit verband aan het bedrag gevorderd in de inleidende akte, met uitzondering van gerechtelijke intrest, gerechtskosten en dwangsommen.

Artikel 618 Ger.W. laat toe dit te corrigeren aan de hand van de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd.

In laatste conclusie voor de eerste rechter vorderde de NV meer dan 10.000 EUR doch minder dan 20.000 EUR, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1.100 EUR bedraagt.

Het was dan ook ten onrechte dat de eerste rechter het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalde op 900 EUR.

2.

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

De rechtbank is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij de NV verwezen wordt in 9/10 en de heer M. in 1/10 van de gerechtskosten.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis voor zover het de oorspronkelijke hoofdvordering gegrond verklaart ten belope van 1 EUR, de kosten ten laste legt van de NV en het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt op 900 EUR;

Bevestigt het vonnis voor zover het de NV veroordeelt tot betaling aan de heer M van een bedrag van VIJF DUIZEND NEGENHONDERD ACHTTENDERTIG EURO ACHTTIEN CENT vervoegd enkel en dubbel vakantiegeld en aanvullend vakantiegeld, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf de datum van eisbaarheid en de gerechtelijke intrest vanaf 28 mei 2008; deze intrest te berekenen op het toegekende bruto bedrag aan de wettelijke intrestvoet;

Opnieuw recht doende, verklaart de oorspronkelijke vordering in volgende mate gegrond, veroordeelt de heer M tot betaling aan de NV van DUIZEND ZEVENHONDERD-TWEEËNVEERTIG EURO DERTIEN CENT opzeggingsvergoeding, te vermeerderen met de verwijlintrest vanaf 26 december 2006 en met de gerechtelijke intrest vanaf 20 december 2007; deze intrest te berekenen aan de wettelijke intrestvoet;

Beveelt de gerechtelijke schuldvergelijking op datum van de uitspraak van dit arrest; beveelt dat voor de toepassing van de gerechtelijke schuldvergelijking in hoofde van de heer M rekening moet worden gehouden met hem toekomende netto bedrag dat overeenstemt met het toegekend bruto bedrag van het vakantiegeld;

Veroordeelt de NV tot 9/10 en de heer M tot 1/10 van de kosten van de beide instanties, als volgt begroot:

- aan de zijde van de NV op 117,26 EUR kosten dagvaarding, 1.100 EUR rechtsplegings-vergoeding arbeidsrechtbank en 1.100 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof;
- aan de zijde van de heer M op 1.100 EUR rechtsplegings-vergoeding arbeidsrechtbank en 1.100 EUR rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

Aldus gewezen door de derde kamer van het arbeidshof en
ondertekend door :

D. Ryckx,

raadsheer;

E. Van Laer,

raadsheer in sociale
zaken, als werkgever;

H. Engelen,

raadsheer in sociale
zaken, als werknemer-
bediende;

S. Van der hoeven,

griffier.

D. Ryckx

S. Van der hoeven

H. Engelen

E. Van Laer

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de derde kamer
van het arbeidshof te Brussel op zesentwintig februari tweeduizend
en tien door :

D. Ryckx

raadsheer

Bijgestaan door
S. Van der hoeven:

griffier.

D. Ryckx

S. Van der hoeven

